

JOHAN HELIOT • CORALIE MUCE

CAZURI MISTERIOASE

DISPARIȚIE LA LONDRA

DEMASCĂ-L PE FĂPTAȘ!

Traducere din limba franceză
de Ludovic-Ștefan Skultety

corint^v junior

PROLOG

Moartea domnului Dodds

Londra, 1967

Hello, my name is Davies!

Arthur Davies, mai exact. Am cincisprezece ani și sunt detectiv particular, ca idolul meu, Sherlock Holmes.

N-ai cum să nu-l știi: e cel mai șmecher dintre toți anchetatorii creați din cerneală și hârtie. Încă de când am învățat să citesc, i-am devorat aventurile, scrise de sir Conan Doyle. Mi se întâmplă mereu să-mi imaginez că sunt în pielea (și în mintea!) celebrului investigator.

„Mai lasă visatul, Arthur!”, îmi spune mereu tata. „Nu e musai să fii ca Holmes doar pentru că te cheamă ca pe creatorul lui.”

Numele complet al scriitorului este sir Arthur Conan Doyle. Tata mi-a ales prenumele tocmai în semn de omagiu față de acesta – cu acordul mamei, firește. Tot el mi-a transmis pasiunea pentru romanele lui. Dar nu și-a imaginat niciodată că, într-o bună zi, o s-o pornesc pe urmele eroului meu...

Să-ți povestesc cum am ajuns să fac asta.

Te previn, nu-i o poveste veselă.

Ba chiar începe tragic: așa cum e de așteptat, cu un deces. Și nu al oricui. Victima e nimeni altul decât bietul domn Dodds...

Oh, stai puțin! Nu știi despre cine e vorba, normal. Eu, în schimb, îl cunosc de o viață. Bătrânul domn locuiește – sau, mai bine zis, locuia – în casa de alături. Curțile noastre se învecinează, separate de un gard peste care poți sări ușor. Ceea ce și făceam, fără să stau pe gânduri, pe vremea când mă credeam George Best¹, ca să-mi recuperez mingea pe care, cu un șut tras prea tare, o trimiteam în tufișurile de trandafiri ale domnului Dodds.

Acolo l-au și găsit, de fapt, pe nefericit: între arbuștii lui dragi, pe care îi îngrijea cu mare plăcere – nu de puține ori l-am auzit vorbindu-le.

„Secretul e următorul, dragul meu”, spunea el. „Dacă vrei trandafiri frumoși, înfloriți ca la carte, trebuie să le șoptești cuvinte drăgăstoase.” Îmi făcea cu ochiul și adăuga: „La fel cum faci cu fetele.”

¹ Cel mai bun fotbalist englez al anilor 1960 (n. a.).

Mă făceam roșu ca racul. Nu îndrăzneam, totuși, să-i spun că fetele mi se par mult mai complicate decât niște flori.

După ce mă tachina cu blândețe, domnul Dodds mă servea cu un pahar de lapte și briose. Îmi ținea companie, sorbind din ceaiul lui, în care adăuga întotdeauna puțin lapte. Profita de ocazie să mă întrebe de ai mei, de școală, chestii dintr-astea. Vorbeam mai mult despre mine. În ce privește propria lui familie, domnul Dodds era foarte discret. Abia dacă pomenea, când și când, de vreunul dintre cei trei frați ai săi. Uneori, îmi povestea întâmplări legate de meseria lui.

Nu încapă vorbă, îmi plăcea tare mult domnul Dodds. Moartea lui mi-a zguduit serios moralul.

Poștașul a fost cel care a descoperit trupul neînsuflețit, la marginea aleii, în dreptul tufișului de trandafiri, și a anunțat poliția. Câțiva *bobbies*¹ s-au înființat la fața locului destul de repede, ca în cazul unei urgențe obișnuite. Mie mi-a atras atenția sirena ambulanței. Mă pregăteam să plec la școală și tocmai ascultam, a o mie oară, ultimul album al Celor Patru Fabuloși din Liverpool (Beatles, clar!). Dacă nu

¹ *Bobby* (*bobbies*, pl.), termen colocvial, cu o conotație pozitivă sau neutră, pentru polițiștii britanici tradiționali care patrulează pe străzi, purtând pe cap inconfundabilele caschete înalte (n. tr.).

știi *Sgt. Pepper's Lonely Heart Club Band*¹, ascultă-l numaidecât!

— Dă mai încet zdrăngăneala aia, a protestat tata din pragul ușii de la intrare, de unde trebuia să ia sticla de lapte lăsată în zori de lăptar. Ceva se întâmplă în curte la bătrânul Dodds...

De fiecare dată când dau muzica mai tare, bombăne și-mi face morală – iar asta pentru că nu înțelege nimic din ea. A rămas în urmă, la chestii de la 1900 toamna, gen piese pentru fanfară. Rockul și popul i se par venite de pe Marte. Mie, în schimb, îmi plac la nebunie!

Dar să ne întoarcem la oile noastre.

Cuvintele lui tata îmi răsunau în minte iar și iar.
Ceva se întâmplă în curte la bătrânul Dodds.

O senzație stranie nu-mi dădea pace, ca un ghem în stomac. Un fel de intuiție, poate, chiar dacă Sherlock ar fi strâmbat din nas la așa idee, având în vedere că avea încredere doar în puterea reflecției și a deducției. Cu mâinile tremurându-mi ușor, am băgat discul înapoi în coperta lui. M-am dus în dreptul ferestrei. Acolo, am auzit, apoi am și văzut ambulanța și am înțeles că se petrecuse ceva grav. În fața acelei scene, inima a început să-mi bată nebunește. Uitasem complet de Beatles.

¹ Al optulea album al formației The Beatles, lansat în 1967 (n. tr.).

Doi *bobbies* se opriseră pe aleea din curtea vecinului. Lângă ei, am zărit niște picioare, întinse pe jos. Am recunoscut imediat pantalonii de catifea reiată purtați de domnul Dodds în cea mai mare parte a timpului.

Tata s-a dus să discute cu polițiștii. Când s-a întors, am tăbărât pe el. Din expresia de pe fața lui, am înțeles că orice speranță e pierdută.

— Îmi pare rău, Arthur. Bietul Dodds, până aici i-a fost... Infarct, după spusele medicilor. S-a întâmplat azi-noapte sau dimineața, devreme, după cât se pare. Probabil că a vrut să iasă, să ceară ajutor și a căzut... N-a apucat să sufere, dacă te consolează cu ceva.

Cum fusese posibil așa ceva? Nu-mi venea să cred. Domnul Dodds era sănătos tun!

În acel moment, mi-am amintit de Hamlet.

Nu, nu de personajul lui Shakespeare, ci de motanul domnului Dodds. Aveam grijă de el când stăpânul lui era plecat în turneu. Domnul Dodds era actor. Interpretase majoritatea rolurilor din repertoriul clasic, printre ele numărându-se cele mai importante: Richard al III-lea, regele Lear și alți suverani. La el acasă, pereții sunt plini de afișe pe care îi apare numele – scris mărunț pe cele mai vechi și mai mare pe cele recente.

Nu-ți imagina că domnul Dodds era vreo vedetă, în niciun caz. Pe stradă, unde umbla nemachiat,

fără costum de epocă, perucă și barbă falsă, nu-l recunoștea nimeni. Ideea de celebritate, precum și aceea de glorie, îl amuzau. Îl țineau în viață doar pasiunea pentru arta lui și pentru trandafiri, în compania motanului său drag...

...De a cărui soartă eram foarte îngrijorat, așa că m-am dus imediat să-l caut.

Domnul Dodds îmi încredințase o dublură a cheilor în urmă cu câțiva ani. Le-am luat și am pornit într-un suflet spre locuința lui. Am ajuns în momentul în care era transportat pe targă, acoperit cu un cearșaf alb. Tocmai jucase ultimul rol.

Am dat frâu liber lacrimilor și i-am adus un ultim omagiu. Cei doi *bobbies* au luat-o din loc.

— N-are rost să anchetăm, a comentat unul dintre ei, închizând poarta. Cauza decesului e cât se poate de clară. I-a cedat inima.

— Se întâmplă des, a zis colegul lui. N-ai ce să faci...

I-am privit cum se îndepărtează și am intrat.

— Hamlet!

— Miau, mi-a răspuns acesta.

Între colți avea un șoarece.

De uluială, mi-a scăpat un „oh!”. Hamlet e un motan blajin, care preferă conservele cu mâncare umedă și n-a învățat niciodată să vâneze – asta îmi spusese domnul Dodds într-o zi.

Lui Sherlock i s-ar fi părut suspectă treaba asta.

M-am lăsat pe vine și am întins mâna spre el.

— Îmi dai voie? Arată-mi ce ai găsit...

Hamlet nu s-a temut niciodată de mine. A dat drumul șoricelului în palma mea întinsă. Ocazie cu care am constatat că acesta era intact. Biata creatură nu fusese nici hăituită, nici martirizată.

Scărpinat după urechi, Hamlet a început să toarcă. Eu, să reflectez.

Eram trist și neliniștit. Nu puteam trece peste moartea domnului Dodds la fel de ușor ca polițiștii sau ca tata. Și știam că nimeni n-o să-și închipuie că e ceva misterios la mijloc doar pornind de la un detaliu insignifiant precum un șoricel, el însuși decedat, evident, în urma unui infarct.

Simplă coincidență sau dovada că avusese loc o crimă? Dar cine ar fi putut fi autorul, la ce mijloace să fi recurs și în ce scop?

O mulțime de întrebări care aveau să mi se învârtă în minte până le-aș fi găsit răspuns.

Eram hotărât să încep investigația – Sherlock Holmes ar fi făcut același lucru. Și, cu ocazia asta, să trag chiulul de la școală. Oricum n-aș fi fost în stare să fiu atent la ore. Totuși, ca să nu se îngrijoreze ai mei, mi-am pus uniformă – pantalonii scurți, sacoul, cravata și șapca – și am fost gata de plecare.

Iată-mă în stradă, singur, pus pe investigat. Trebuie să explorez locurile pe care le frecventa domnul Dodds, să-i descos pe apropiații lui, să adun indicii... Și, cine știe, poate reușesc să demonstrez că e vorba despre o crimă.